

ΑΡΘΟΥΡ ΡΕΜΠΩ

ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ο ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΡΕΜΑΤΙΑΣ

Είναι μια τρύπα πράσινη, όπου ένα ποτάμι ψάλλει
Τρελά μπλεγμένο σε ασημένιες κληματίδες,
Λαμπρός απ το περήφανο βουνό ο ήλιος ξεπροβάλλει
Είναι μια μικρή ρεματιά που αφρίζει από τις αχτίνες.
Στρατιώτης με στόμα ανοιχτό και γυμνό κεφάλι
Που σε γαλάζιο κάρδαμο το σβέρκο έχει ακουμπήσει
Λούζεται ωχρός μέσα στου ύπνου την αγκάλη
Κάτω από το σύννεφο, στη χλόη που το φως την βρέχει.
Κοιμάται!

Με τα πόδια του πατεί λουλούδια, μία ανεμώνη
Και μες στον ύπνο, σαν άρρωστο παιδί, χαμογελά.
Ω φύση! Λίκνισε μου τον θερμά. Κρυώνει! Κρυώνει!
Κρατεί το στήθος, πάντοτε ο ήλιος αχτίνες βρέχει..
Γαλήνιος! Στο δεξί πλευρό δύο κόκκινες τρύπες έχει!

Στο δάσος, υπάρχει ένα πουλί,
το τραγούδι του σας σταματά και σας κάνει να κοκκινίζετε.
Υπάρχει ένα ρολόι που δεν χτυπά.
Υπάρχει μια χαράδρα με μια φωλιά με ζώα λευκά.
Υπάρχει μια μητρόπολις που κατεβαίνει
και μια λίμνη που ανεβαίνει.
Υπάρχει ένα μικρό αμάξι εγκαταλειμμένο μέσα στο δάσος,
ή που κατεβαίνει το μονοπάτι τρέχοντας,
στολισμένο με κορδέλες.
Υπάρχει ένας θίασος μικρών θεατρίνων με κοστούμια,
διακρίνονται πάνω στο δρόμο
ανάμεσα απ' το δάσος άκρη-άκρη.
Υπάρχει, τέλος, όταν πεινά και διψά,
κάποιος που σας κυνηγά.

ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ

ΚΑΠΟΤΕ, ΑΝ ΘΥΜΑΜΑΙ ΚΑΛΑ

Κάποτε, αν θυμάμαι καλά, πανέμορφη ήταν η ζωή μου,
όπου κάθε καρδιά ανοιγόταν και κάθε λογής κρασί έτρεχε.
Ένα βράδυ, πήρα την Ομορφιά στα πόδια μου,
και τη βρήκα πικρή, και τη βεβήλωσα.
Οπλίστηκα ενάντια στη δικαιοσύνη και δραπέτευσα.
Ω Μάγισσες, Ω Μιζέρια, Ω Μίσος ,
Είναι που σε σας τον θησαυρό μου εμπιστεύθηκα.
Κατάφερα να εξαφανίσω από μέσα μου κάθε ανθρώπινη ελπίδα.
Με ύπουλο δρασκέλισμα, χίμηξα σαν θηρίο
Κι έπνιξα κάθε ευχαρίστηση.
Επικαλέστηκα τους δήμιους για να αφανιστώ,
Μασώντας τις κάνες των τουφεκιών τους.
Επικαλέστηκα κάθε μάλιστα
για να με πνίξουν σε άμμο και αίμα.
Η Απόγνωση ήταν ο Θεός μου.
Στη λάσπη ξάπλωσα στεγνώνοντας σε μιανό αέρα.
Έτσι ξεγέλασα την τρέλα,
Και η άνοιξη μου έφερε το τρομερό των ηλιθίων γέλιο.
Εντούτοις, τώρα τελευταία και προτού να τα τινάξω
Σκέφτηκα το κλειδί να ψάξω του αρχαίου συμποσίου,

μήπως και βρω ξανά την όρεξη μου.
Φαίνεται να είναι η συμπόνια το κλειδί αυτό
Τούτη η έμπνευση δείχνει ότι ονειρεύτηκα.
"Θα παραμείνεις 'Υαινα..." κραυγάζει ο δαίμονας
Στέφοντάς με με κάθε λογής ιλαρές παπαρούνες.
"Ψάξε το Θάνατο με όλες τις αχαλίνωτες επιθυμίες,
τον εγωισμό και κάθε ασυγχώρητη αμαρτία σου".
Α! Επαρκής είμαι απ' αυτά: Αλλά, Αγαπημένε Σατανά,
σε ικετεύω, όχι βλοσυρές ματιές,
αναμένονται κάποια σημάδια καθυστερημένης ατιμίας,
κι εφόσον εκτιμάται σε έναν συγγραφέα
η έλλειψη περιγραφικού ή διδακτικού ύφους,
σας επισυνάπτω τούτες τις ελεεινές σελίδες
από το σημειωματάριο ενός κολασμένου.

ΒΡΟΜΙΚΟ ΑΙΜΑ

Απ' τους προγόνους μου τους Γαλάτες,
κατέχω τα χλωμά γαλάζια μάτια μου,
Τη στενοκεφαλιά και Την αδεξιότητα μου στη μάχη.
Τα ενδύματα μου είναι τόσο βαρβαρικά όσο και τα δικά τους.
Τα μαλλιά μου όμως, αλίγδωτα τ' αφήνω.
Οι Γαλάτες ήταν ζωογδάρτες και οι πιο αδέξιοι
Αχυροξηραντές της εποχής τους.
Από αυτούς κληρονόμησα την ειδωλολατρία
Και την αγάπη μου για ανοσοιουργήματα -
Ω! και όλα τα είδη της βίας, το θυμό, την ακολασία
-υπέροχη που' ναι- την απόλαυση,
και προ πάντων το ραχάτι και την τεμπελιά.
Κάθε είδους τέχνες με τρομοκρατούν.
Αφεντικά και εργάτες, όλοι τους χωριάτες, ταπεινής καταγωγής.
Το χέρι που βαστά την πέννα είναι ισάξιο
Αυτού που κρατά τ' αλέτρι.
Τι χειρωνακτική εποχή!
Ποτέ δεν θα χρησιμοποιήσω τα χέρια μου.
Έτσι κι αλλιώς η νοικοκυροσύνη φαντάζει μακριά μου.
Η εντιμότητα της ζητιανιάς με θλίβει.
Οι εγκληματίες είναι τόσο αηδιστικοί όσο και οι ευνούχοι,
Παραμένω ανέγγιχτος, κι όλα το ίδιο μου κάνουν.
Αλλά ποιός κατέστησε τη γλώσσα μου τόσο αναξιόπιστη,
Ώστε μέχρι τώρα να με κρατάει αδρανή;
Ούτε καν το ίδιο μου το σώμα δε χρησιμοποίησα
Για να τα καταφέρω,
Πιο αργόσχολος και από έναν φρύνο,

Έζησα παντού.
Ούτε μια οικογένεια δεν υπάρχει στην Ευρώπη
Που να μη γνωρίζω.
Μιλώντας για οικογένειες εννοώ,
Φαμίλιες σα τη δική μου,
Που χρωστούν τα πάντα
Στη Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.
Με γιους πρωτότοκους κάθε φαμίλιας ξάπλωσα.
Εάν είχα έστω, κάποια ταύτιση,
Σε ένα οποιοδήποτε χρονικό σημείο της Γαλλικής ιστορίας.
Αλλά αντ' αυτού, τίποτε.
Γνωρίζω καλά ότι ήμουν πάντα απόγονος μιας κατώτερης γενιάς.
Έτσι δεν μπόρεσα να κατανοήσω την επανάσταση.
Οι πρόγονοι μου ποτέ δεν εξεγέρθηκαν,
Εκτός του να λεηλατήσουν, του να κατασπαράξουν σα λύκοι,
Το κτήνος που δεν σκότωσαν.
Αναθυμούμαι την ιστορία της Γαλλίας,
Πρεσβυτέρας κόρης της Εκκλησίας.
Έπρεπε να 'χω πάει, όπως ένας δουλοπάροικος,
Σταυροφόρος στους Άγιους Τόπους·
Το κεφάλι μου είναι γεμάτο μονοπάτια
Των πεδιάδων της Σουαβίας,
Απόψεων του Βυζαντίου,
Προμαχώνων της Ιερουσαλήμ,
Της λατρείας της Μαρίας,
Της θλιβερής σκέψης του Χριστού Εσταυρωμένου,
Στροφές στο κεφάλι μου με χίλιες βέβηλες γητειές.
Κάθομαι σαν τον λεπρό πάνω σε θρύψαλα δοχείων και τσουκνίδες,
στα θεμέλια ενός διαβρωμένου από τον ήλιο τείχους.
Αργότερα, στρατιώτης του ιππικού,
Βρήκα προσωρινό καταφύγιο,

Κάτω από τις γερμανικές νύχτες.
Α! Ένα πράγμα ακόμη·
Χορεύω σε Σαββατιάτικη τελετή
Σε κατακόκκινο ξέφωτο,
Χορεύω μαζί με γριές και παιδιά.
Δεν θυμάμαι καλά το παρελθόν τούτης της γης
Και τη Χριστιανοσύνη.
Ποτέ δεν θα σταματήσω να βλέπω τον εαυτό μου
Σ' αυτό το παρελθόν.
Αλλά πάντα ολομόναχος, χωρίς οικογένεια,
Ποια γλώσσα χρησιμοποίησα άραγε για να μιλήσω;
Ποτέ δεν φάνηκα στα συμβούλια του Χριστού,
Μήτε στα συμβούλια των Λόρδων, αντιπροσώπων του Χριστού.
Τι να ήμουν άραγε στον περασμένο αιώνα:
Ούτε ένα σημάδι δεν βλέπω στο παρόν μου.
Όχι άλλοι περιπλανώμενοι, όχι άλλοι ασαφείς πόλεμοι πια.
Η ταπεινή ράτσα συγκάλυψε επαρκώς τα πάντα
τους ανθρώπους, όπως λέει κάποιος, την αιτία,
το έθνος και την επιστήμη.
Α! Επιστήμη! Όλα έχουν ξαναγίνει.
Το τούτο μου εστί το αίμα -
Το ύστατο μυστήριο-
Έχουμε την Ιατρική και τη Φιλοσοφία
Των αρχαίων γυναικών τα γιατροσόφια
και τα λαϊκά τραγούδια παρήλθαν.
Και οι πριγκιπικές διασκεδάσεις
Και τα απαγορευμένα των βασιλέων παιχνίδια.
Γεωγραφία, Κοσμογραφία, Μηχανική, Χημεία!...
Επιστήμη, η νέα αριστοκρατία! Πρόοδος!
Ο κόσμος προελαύνει!...
Και γιατί να μην μπορεί ν' αλλάξει τούτο;

Είναι τα οράματα των αριθμών.
Κινούμαστε προς το Πνεύμα.
Και ότι σας λέω είναι βέβαιο, είναι προφητικό.
Κατανοώ και δεδομένου ότι δεν μπορώ
Να εκφραστή χωρίς λέξεις παγανιστικές,
Καλύτερα να παραμείνω σιωπηλός.
Αίμα ειδωλολατρικό επιστρέφει!
Σιμώνουμε το Πνεύμα•
Γιατί ο Χριστός δεν μ' ελεεί
Κληροδοτώντας την ψυχή μου με ευγένεια και ελευθερία;
Αλίμονο, το Ευαγγέλιο παρήλθε!
Το Ευαγγέλιο! Το Ευαγγέλιο.
Αδηφάγος αναμένω το Θεό μου.
Για την αιωνιότητα ολάκερη
Θα παραμένω ο γόνος μιας κατώτερης γενιάς.
Και τώρα είμαι εδώ, στις παραλίες της Βρετάνης.
Αφήστε τις πόλεις να ανάψουν τις λάμπες τους τη νύχτα.
Η μέρα μου έσβησε• εγκαταλείπω την Ευρώπη.
Ο Θαλασσινός αγέρας θα καυτηριάσει τους πνεύμονες μου•
Τα τροπικά κλίματα θα μαυρίσουν τη σάρκα μου.
Να κολυμπήσω, να λιώσω το χορτάρι, να κυνηγήσω,
Μα πιότερο να καπνίσω,
Να πιω οινοπνεύματα δυνατά σα σίδερο λιωμένο,
Όπως αυτά που συνήθιζαν να πίνουν
Οι αγαπημένοι μου πρόγονοι γύρω από φωτιές αναμμένες.
Θα επιστρέψω με σιδερένια μέλη,
Με μαυρισμένη σάρκα και μάτια λυσσασμένα.
Και στη Θέα ετούτη, ως δυνατής γενεάς θα τους φανώ.
Χρυσάφι θα κατέχω: Βάναυσος και νωθρός θα είμαι.
Γυναίκες προστρέχουν τέτοιας λογής σακάτηδες αγροίκους
που γυρνούν από κλίματα αναμμένα.

Θα αναμειχθώ με τα κοινά.
Σώθηκα.
Τώρα είμαι καταραμένος.
Απεχθάνομαι την πατρίδα μου.
Το καλύτερο για μένα είναι ένας μεθυσμένος ύπνος,
Φυτεμένος σε κάποια ακρογιαλιά, μόνο αυτό αξίζει.
Μα κανείς δε φεύγει.
Ας ξανατιάσουμε εξ' αρχής τους δρόμους μας
Φορτωμένους με ανηθικότητα,
Μ' ανηθικότητα που έθρεψε τις ρίζες του μαρτυρίου μου,
Από της λογικής την εποχή
Στον ουρανό ανεβαίνει,
Χτυπώντας με, εκσφενδονίζοντας και σέρνοντας με.
Η τελική αθωότητα, η τελική δειλία.
Καθώς έχει λεχθεί.
Ας μη διασπείρω στον κόσμο την απέχθεια και τις προδοσίες μου.
Εμπρός! Η πορεία, τα φορτία, η ερημιά, πλήξη και οργή.
Σε ποιόν να πουληθώ; Ποιά κτήνη να λατρέψω;
Ποιές ιερές εικόνες να καταστρέψει κάποιος;
Ποιές καρδιές θα ραγίσω;
Ποιό ψέμα να κρατήσω, σε ποιό αίμα να πατήσω;
Καλύτερα να προφυλαχθώ απ' τη δικαιοσύνη
Η σκληρή ζωή, απλά κτηνώδης.
Ν' ανασηκώσω, με μια στεγνή γροθιά,
Το σκέπαστρο του φέρετρου,
Να ξαπλώσω μέσα, ασφυκτιώντας.
Έτσι μήτε γηρατειά, μήτε κίνδυνοι: ο τρόμος δεν είναι Γάλλος
Α! Τόσο πολύ προλόγισα, που προσφέρω ανώφελα αυτό,
Που ένα θείο είδωλο το ωθεί στην τελειότητα.
Ω, Αυταπάρνηση μου, Θαυμαστή φιλευσπλαχνία μου,
Ανιδιοτελή μου αγάπη! Ακόμα εδώ κάτω, για όλα αυτά.

Εκ Βαθέων, Κύριε, (De profundis, Domine)
Τι αρχίδι που είμαι!
Μικρό παιδί ήμουν ακόμη, που θαύμασα
Τη σκληρή καταδίκη αυτών,
Που η πόρτα της φυλακής θα τους κρατήσει ισόβια δεσμώτες.
Επισκέφθηκα πανδοχεία και δωμάτια νοικιασμένα,
Από την παρουσία του, καθαγιασμένα.
Αντίκρισα με το βλέμμα του τον γαλανό ουρανό
Και τον οργασμό των λουλουδιών μες στα λιβάδια.
Στους δρόμους των πόλεων ακολούθησα το μοιραίο του άρωμα.
Κι ήταν δυνατότερος από Άγιο,
Πιο δαισθητικός από στρατοκόπο
Και αυτός, αυτός μόνο!
Ήταν μάρτυρας της δόξας και του σκοπού.
Σε άδειους δρόμους, τις χειμωνιάτικες νύχτες,
Άστεγος, παγωμένος και πεινασμένος,
Μια φωνή έσφιξε την παγωμένη μου καρδιά:
Αδυναμία ή Δύναμη: Υπάρχεις, τούτο είναι δύναμη.
Δεν γνωρίζεις κατά που ή γιατί πορεύεσαι,
Προς πάσα κατεύθυνση να πορευθείς, απάντησε σε καθένα.
Έτσι κι αλλιώς κανείς δεν θα σε βλάψει περισσότερο
Απ' ότι σαν να ήσουν πτώμα.
Το πρωί η ματιά μου ήταν τόσο απλανής
Και το πρόσωπο μου έμοιαζε τόσο άδειο,
Που κι αυτούς που καταπρόσωπο συναπάντησα,
Ίσως μήτε να μ' αντιλήφθηκαν.
Ξάφνου, στις πόλεις,
Η λάσπη μου φάνηκε σα μίγμα κοκκινόμαυρο,
Όπως η αντανάκλαση της λάμπας στον καθρέφτη,
Που μετακινείται στο διπλανό δωμάτιο,
Όπως ο θησαυρός στο δάσος!

Καλή Τύχη ούρλιαξα,
Κι είδα μια θάλασσα από φλόγες,
Και καπνός γέμισε τον ουρανό,
Και στ' αριστερά, και στα δεξιά,
Κάθε αγαθό να εκρήγνυται όπως μυριάδες κεραυνοί.
Αλλά από τα όργια και τη συντροφιά των γυναικών
Όλα μου ήταν απαγορευμένα.
Ούτε ακόμα ένας φίλος.
Είδα τον εαυτό μου μπροστά σε έναν όχλο,
Να στέκει αντιμέτωπος με έναν πυροσβεστικό ουλαμό,
Κλαίγοντας με θλίψη που δεν μπορούσαν να με καταλάβουν,
Και ζήτησα συγχώρεση! - όπως η Ζαν Ντ' Αρκ !
«Κληρικοί, Καθηγητές και Ιατροί,
σφάλετε καθώς με παραδίδετε στα χέρια του νόμου.
Ποτέ δεν ήμουν δικός σας,
Ποτέ δεν ήμουν Χριστιανός,
Ανήκω στη ράτσα που τραγούδησε στο ικρίωμα.
Δεν καταλαβαίνω τους νόμους σας,
Δεν έχω καμία ηθική, είμαι ένα κτήνος:
Έχετε παραπλανηθεί...»
Ναι, σφαλίζω τα μάτια μου στο φως σας.
Είμαι ένα κτήνος, ένας αράπης.
Αλλά μπορώ να σωθώ.
Σεις είστε ψευταράπαδες, μανιακοί, άγριοι, δυστυχείς, όλοι σας.
Έμπορε, είσαι ένας σκυλάραπας,
Δικαστή, είσαι ένας σκυλάραπας,
Στρατηγέ, είσαι σκυλάραπας,
Αυτοκράτορα, παλιά μου φαγούρα, είσαι σκυλάραπας,
Μεθύσατε μ' αφορολόγητο πιοτό,
παραγωγής του Σατανά -

Αυτοί οι άνθρωποι εμπνέονται από τον πυρετό και τον καρκίνο.
Ανάπηροι και γέροι είναι τόσο αξιοσέβαστοι
που ζητούν να τους βράσουν -
το καλύτερο πράγμα είναι να εγκαταλείψεις αυτή την ήπειρο,
όπου η τρελή περιπλάνηση παρέχει καταφύγιο
σε αυτούς τους τρισάθλιους.
Εισέρχομαι στο αληθινό βασίλειο των παιδιών
Κατανοώ τη φύση;
Κατανοώ τον εαυτό μου;
Όχι άλλα λόγια.
Θάβω τους πεθαμένους στην κοιλιά μου...
Κραυγές, τύμπανα, χορός, χορός, χορός, χορός!
Δεν βλέπω την ώρα που οι λευκοί θα αποβιβαστούν,
θα περιέλθω στην ανυπαρξία.
Δίψα και πείνα, κραυγές, χορός, χορός, χορός, χορός!
Οι λευκοί αποβιβάζονται! Κανόνια!
Τώρα πρέπει να βαφτιστούμε, να ντυθούμε
και να αρχίσουμε τη δουλειά.
Η καρδιά μου διαποτίστηκε από επιείκεια.
Α! Κι αυτό δεν το είχα προβλέψει.
Δεν έχω σε λάθος υποπέσει.
Αλαφρές θα' ναι οι μέρες μου,
και άφεση θα μου δοθεί.
Δεν θα υποφέρω τα βράσανα μιας ψυχής
Μισοπεθαμένης έναντι του Αγαθού,
εκεί όπου φως ασκητικό
επιστρέφει ως νεκρικών κεριών το φως.
Η μοίρα ενός υιού πρωτότοκου,
Ένα πρόωρο φέρετρο σκεπασμένο αστραφτερά δάκρυα.
Χωρίς αμφιβολία η ασωτία είναι ανόητη,
η διαστροφή επίσης,

κάποιος πρέπει να πετάξει τη σαπίλα μακριά.
Μα το ρολόι θα πρέπει να σημάνει στις ώρες του απόλυτου πόνου.
Άραγε μπορώ να 'μουν παιδί να παίξω στον Παράδεισο,
ξεχνώντας όλη αυτή τη δυστυχία;
Γρήγορα! Υπάρχουν άλλες ζωές;
Ο ύπνος για τους πλουσίους είναι αδύνατος.
Τα πλούτη ήταν πάντοτε κοινό αγαθό.
Η Θεϊκή Αγάπη παρέχει μόνο τα κλειδιά της γνώσης.
Βλέπω ότι η φύση είναι μόνο μια επίδειξη ευγένειας.
Αποχαιρετιστήριες χίμαιρες, ιδανικά και λάθη.
Το μετρημένο άσμα των αγγέλων
αναδύεται από το ναυαγοσωστικό πλοιάριο:
Είναι η Θεία αγάπη. Δύο αγάπες!
Δύναμαι να πεθάνω από αγάπη γήινη,
να πεθάνω από αφοσίωση.
Άφησα πίσω μου ψυχές των οποίων
η θλίψη θέριεψε στη αναχώρηση μου.
Με επιλέγετε μεταξύ των ναυαγών,
αυτοί που παραμένουν άραγε δεν είναι φίλοι μου;
Σώστε τους!
Ο σκοπός αναγεννήθηκε μέσα μου.
Ο κόσμος είναι καλός.
Θα ευλογήσω τη ζωή.
Θα αγαπήσω τους αδελφούς μου.
Δεν υπάρχουν πλέον οι υποσχέσεις της παιδικής ηλικίας.
Μήτε η ελπίδα της διαφυγής των γηρατειών και του θανάτου.
Ο Θεός είναι η δύναμή μου, και Τον δοξάζω.
Η πλήξη δεν είναι πλέον η αγάπη μου.
Η οργή, διαστροφή, τρέλα,
Των οποίων κάθε παρόρμηση και καταστροφή γνωρίζω
Το φορτίο μου ολόκληρο κατέβασα.

Με καθαρό το πνεύμα σας εκτιμήστε τα
ο μέγεθος της αθωότητας μου.
Είμαι ανίκανος να ζητήσω της ήττας μου παρηγοριά.
Δεν με φαντάζομαι να ξεκινώ για γάμο,
Και ο Ιησούς Χριστός να είναι πεθερός μου.
Δεν είμαι δεσμώτης του σκοπού μου.
Έχω πει: Θεός.
Θέλω ελευθερία στη σωτηρία: πώς θα την επιτύχω;
Οι ελαφρές απολαύσεις μ' αφήσανε.
Καμία περαιτέρω ανάγκη για τη θεία αγάπη
Ή για την αφοσίωση στο καθήκον.
Δεν μετανιώ για την εποχή
των συγκινήσεων και των αισθημάτων.
Κάθε τι έχει το σκοπό του, περιφρόνηση και ευσπλαχνία:
Κρατώ τη θέση μου στην κορυφή της αγγελικής ιεραρχίας
της καλής αίσθησης.
Όσον αφορά στην εγκατεστημένη ευτυχία,
εσωτερική ή όχι,
όχι δεν δύναμαι.
Είμαι τόσο άσωτος, τόσο αδύναμος.
Τον ανθό της ζωής φουντώνει η εργασία,
να μια παλιά ιδέα, όχι δική μου·
η ζωή μου δεν ζυγίζει παρά ελάχιστα,
παρασύρεται και περιπλανιέται πολύ πέρα από τη δράση,
αυτό το αγαπημένο σημείο του κόσμου.
Πώς έγινα γεροντοκόρη,
για να βρω το κουράγιο και να αγαπήσω το θάνατο!
Αν ο Θεός μου κληροδοτούσε ηρεμία ουράνια,
Αιθέρια, η προσευχή- όπως οι πρώτοι μάρτυρες-
Άγιοι! Ισχυροί!
Αναχωρητές, ενός είδους

καλλιτέχνες πλέον δεν χρειαζόμαστε!
Τούτη η φάρσα δεν έχει τέλος!
Η αθωότητά μου είναι αρκετή να με κάνει να δακρύσω.
Η ζωή είναι η φάρσα που όλοι πρέπει να παίξουμε.
Αρκετά! Αυτό είναι η τιμωρία σας
Εμπρός, Μαρς!
Α! Τα πνευμόνια μου καίγονται,
τα μηλίγγια μου στριγκλίζουν!
Η νύχτα κυλά στα μάτια μου,
κάτω από αυτόν τον ήλιο!
Η καρδιά μου... τα μέλη μου....
Πού πηγαίνουμε; Στη μάχη;
Είμαι αδύναμος! οι άλλοι προχωρούν...
Εργαλεία, όπλα... χρόνος!...
Πυρ! Ρίχτε μου! Εδώ! ή παραδίνομαι -δειλοί!
Θα σκοτωθώ! Θα ριχτώ κάτω από τις οπλές των αλόγων!
Αχ!...
Θα σε συνηθίσω
Αυτός θα ήταν ο Γαλλικός τρόπος ζωής, το μονοπάτι της τιμής!

ΝΥΧΤΑ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ

Μονορούφι κατέβασα το δηλητήριο.
Ευλογημένη ας είναι η συμβουλή που μου δόθηκε!
Τα σωθικά μου καίγονται.
Του φαρμακιού η δύναμη τα μέλη μου πώς στρίβει,
Ακρωτηριάζομαι, ισοπεδώνομαι.
Πεθαίνω της δίψας, πνίγομαι, δε μπορώ να φωνάξω.
Τούτο μοιάζει με κόλαση, με αιώνιο βασανιστήριο!
Δείτε τις φλόγες πως θεριεύουν!
Όπως μου πρέπει καίγομαι. Εμπρός, Διάβoλε!
Αμυδρά μεταννημένος στράφηκα στο καλό και στην ευτυχία,
Λύτρωση!
Πώς να περιγράψω το όραμά μου,
Πυκνός της κόλασης ο αέρας, δε χωράει ύμνους!
Υπήρχαν μυριάδες χαριτωμένων πλασμάτων,
Ένα αβρό κονσέρτο ιερής μουσικής,
Η δύναμη και η ειρήνη,
Οι ευγενείς φιλοδοξίες και δεν ξέρω τι ακόμα.
Ευγενείς φιλοδοξίες!
Αλλά είμαι ακόμα ζωντανός!
Εάν υποθέσουμε ότι η κατάρα είναι αιώνια!
Βέβαια εάν κάποιος θέλει ν' ακρωτηριαστεί,
Δεν είναι καταδικασμένος;
Με φαντάζομαι στην Κόλαση, επομένως είμαι.
Τούτο είναι κατήχηση εν δράση.
Είμαι δέσμιος του βαπτίσματός μου.
Γονείς μου, καταστρέψατε τη ζωή μου, όπως τη δική σας.
Αθώο μου αγόρι!

Η κόλαση δεν μπορεί να εναντιωθεί στους παγανιστές
Κι είμαστε ακόμα ζωντανοί!
Αργότερα, οι απολαύσεις της καταδίκης θα γίνουν βαθύτερες.
Ένα έγκλημα, γρήγορο, θα μου επέτρεπε την ανυπαρξία,
Σύμφωνα με το γράμμα του νόμου των ανθρώπων.
Σκάσε, σκάσε επιτέλους!
Ντροπή και κατηγορία είναι όλα εδώ:
Ο Σατανάς που λέγει ότι η φωτιά είναι τιποτένια,
Ότι ο θυμός μου είναι γελοίος και ανόητος, αρκετά!
Ψιθυριστά σφάλματα,
Μαγικά, ψεύτικα αρώματα,
Παιδαριώδης μουσικές
Και να σκεφτείς ότι κατέχω την αλήθεια,
Ότι αντικρίζω τη δικαιοσύνη:
Η κρίση μου είν' ορθή κι ακλόνητη,
Ένα βήμα πριν την τελειότητα
Υπερηφάνεια. Σφίγγει το κρανίο μου.
Έλεος! Κύριε, φοβάμαι. Διψώ, πόσο πολύ διψώ!
Α! νεότητα, χλόη και βροχή, η λίμνη στα βράχια,
Το σεληνόφως την ώρα που το καμπαναριό σημαίνει μεσάνυχτα...
Ο διάβολος είναι στον καμπαναριό, εκείνη την ώρα!
Μαρία, Αγία Παρθένε!
Φρικτή ηλιθιότητα.
Εκεί πέρα,
Δεν είναι εκείνες οι ευγενικές ψυχές,
που με επιθυμούν μετά μανία;
Ελάτε, έχω ένα μαξιλάρι στο στόμα μου,
Δεν μ' ακούν, είναι φαντάσματα.
Τέλος πάντων, ποτέ κάποιος
δεν σκέφτεται τους άλλους.
Μην του αφήσετε να με ζυγώσουν.

Το μόνο βέβαιο είναι, ότι η σάρκα μου που καίγεται,
αρχίζει να μυρίζει.
Οι παραισθήσεις μου είναι ατέλειωτες.
Αλλά αυτό το είχα πάντα:
Όχι άλλη πίστη στην ιστορία, λησμοσύνη στις αρχές.
Πρέπει να σιωπήσω: ποιητές και οραματιστές θα ζηλέψουν.
Είμαι χίλιες φορές πλουσιότερος απ' όλους
και άπληστος όσο και η θάλασσα.
Α τούτο! το ρολόι της ζωής μόλις σταμάτησε.
Δεν ανήκω πια στον κόσμο -
Η θεολογία είναι ακριβής,
Η κόλαση είναι βεβαίως εδώ κάτω-
Και απάνω ο παράδεισος -
Έκσταση, εφιάλτης, ύπνος σε πύρινη φωλιά.
Πώς το μυαλό περιπλανιέται άσκοπα στη χώρα...
Σατανά, Φερδινάνδε, τρέξτε με τους άγριους σπόρους
Ο Ιησούς πάνω σε βάτα πορφυρά πατά, μα δεν τα σπάζει
Ο Ιησούς βάδισε πάνω σε τρικυμισμένα ύδατα.
Στο φως του φαναριού τον είδαμε εκεί,
Ολόλευκο, με μακριά καστανά μαλλιά,
Να στέκει στην αναδίπλωση ενός σμαραγδένιου κύματος.
Θα αποκαλύψω όλα τα μυστήρια:
Μυστήρια Θρησκευτικά ή της φύσης,
Του θανάτου,
Της γέννησης,
Του μέλλοντος,
Του παρελθόντος,
Της κοσμογονίας και της ανυπαρξίας.
Είμαι ο κύριος της φαντασμαγορίας.
Ακούστε!
Είμαι ταλαντούχος!

Κανένας δεν υπάρχει εδώ,
Και όμως υπάρχει κάποιος:
Δεν θα ήθελα να σπαταλήσω το θησαυρό μου.
Θέλετε νέγρικά τραγούδια, χορούς ουρί του παραδείσου;
Θέλετε να εξαφανιστώ, να καταδυθώ,
μήπως και το δαχτυλίδι ανακαλύψω;
Το επιθυμεί κανείς;
Χρυσάφι και γιατρικά θα φτιάξω.
Πιστέψτε με, η πίστη αποκαλύπτει,
Οδηγεί, Θεραπεύει.
Ελάτε όλοι, ακόμα και τα μικρά παιδιά,
Είθε να σας παρηγορήσω,
Είθε να βγάλω την καρδιά μου για σας
Η θαυμαστή καρδιά μου!
Καημένοι μου άνθρωποι, ταπεινοί μου εργάτες!
Δεν ζητώ τις προσευχές σας,
Με την πίστη σας και μόνο, θα είμαι ευτυχής.
Σκεφτείτε με, τώρα.
Αυτή η μικρή πράξη με κάνει να συγχωρώ τον κόσμο.
Έχω την ευκαιρία να μην υποφέρω περισσότερο.
Η ζωή μου δυστυχώς, δεν ήταν παρά γεμάτη γλυκές ηλιθιότητες.
Μπα! Ας κάνω όλες τις γκριμάτσες που μπορώ να σκαρφιστώ.
Σίγουρα, είμαστε εκτός κόσμου.
Όχι πια θόρυβος.
Η αφή μου εξαφανίστηκε.
Α!, το κάστρο μου, η Σαξονία μου, το δάσος μου με τις ιτιές.
Δειλινά και πρωινά, νύχτες και μέρες,
Πόσο κουρασμένος είμαι!
Μου πρέπει μια δική μου κόλαση για το θυμό,
μια κόλαση για την υπερηφάνειά μου-
και μια κόλαση για τα χάρδια, μια συμφωνία κολάσεων!

Πεθαίνω από πλήξη.
Αυτό είναι ο τάφος απ' όπου
βορά των σκουληκιών γινόμαστε,
η φρίκη των φρικτών!
Σατανά, κατεργάρη,
Θες να με διαλύσεις με τις γοητείες σου.
Απαιτώ. Απαιτώ να με διαπεράσεις μ' ένα δικράνι,
να με κατακάψεις.
Α! Για να ξαναγεννηθώ!
Για να κοιτάζουν επίμονα τις παραμορφώσεις μας.
Και αυτό το δηλητήριο, και αυτό το φιλί,
το χίλιες φορές καταραμένο!
Η αδυναμία μου, και η σκληρότητα του κόσμου!
Θεέ μου, έλεος, κρύψε με,
αρρωστημένος κυκλοθυμούμαι!
Κρύβομαι, κι όμως δεν είμαι.
Είναι η φωτιά π' ανασηκώνεται με τους καταραμένους.